

ВО ИМЕТО НА ГРАЃАНИТЕ НА Р. С. М.

ОСНОВНИОТ СУД КУМАНОВО, како првостепен парничен суд, преку судијата Мирослав Георгиевски, како судија поединец, постапувајќи по тужбата на тужителот Ф.Б. од , Л., застапуван од адвокат С. П. од С., против тужениот Ј. п. П. К., со седиште во К. на ул.,..., основ работен спор-надомест на штета поради неисполнување на одредби од Колективен договор и Закон за работни односи, вредност 119.835,00 денари, по одржана главна, јавна и усна расправа на 12.11.2020 година во присуство на полномошник на тужителот адвокат С. П. од С. и полномошник на тужениот адвокат Д. П.од К., на ден 19.11.2020 година ја донесе и јавно ја објави, следната:

П Р Е С У Д А

ДЕЛУМНО СЕ УСВОЈУВА тужбеното барање на тужителот Ф. Б. од , Л., па се задолжува тужениот Ј. п. П.К. да му исплати на тужителот на име регрес за годишен одмор за 2015 година износ од 22.040,00 денари, на име регрес за годишен одмор за 2016 година износ од 22.315,00 денари, на име регрес за годишен одмор за 2017 година износ од 23.165,00 денари, на име новогодишен надоместок за 2015 година износ од 13.224,00 денари, на име новогодишен надоместок за 2016 година износ од 13.389,00 денари и на име новогодишен надоместок за 2017 година износ од 13.899,00 денари, со законска казнена камата на секој од овие износи во висина на референтна стапка на Н. Б. на РСМ што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемено за осум процентни поени сметано од ден на поднесување на тужба 13.07.2018 година согласно Законот за облигациони односи, а од 03.04.2020 година до 30.06.2020 година согласно Уредбата со законска сила за изменување на Уредбата со законска сила примена на Законот за облигационите односи за време на вонредна состојба со каматна стапка во висина на референтна стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од претходниот месец зголемена за четири процентни поени, а од 01.07.2020 година до конечна исплата со каматна стапка во висина на референтна стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени, во рок од 8 дена по прием на пресудата.

Во останатиот дел со кој се бара да се задолжи тужениот да му плати на тужителот на име регрес за годишен одмор за 2014 година износ од 11.903,00 денари со законска казнена камата на овој износ во висина на референтна стапка на Народна Банка на РСМ што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени сметано од 01.07.2015 година согласно Законот за облигациони односи, а од 03.04.2020 година до 30.06.2020 година согласно Уредбата со законска сила за изменување на Уредбата со законска сила примена на Законот за облигационите односи за време на вонредна состојба со каматна стапка во висина на референтна стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од претходниот месец зголемена за четири процентни

поени, а од 01.07.2020 година до конечна исплата со каматна стапка во висина на референтна стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од полугодие то што му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени, како и: да плати законска казнена камата на регрес за годишен одмор за 2015 година пресметана на износ од 22.040,00 денари во висина на референтната стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од полугодие то кое му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени, сметано од 01.07.2016 година до 13.07.2018 година; да плати законска казнена камата на регрес за годишен одмор за 2016 година пресметана на износ од 22.315,00 денари, во висина на референтната стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од полугодие то кое му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени, сметано од 01.07.2017 година до 13.07.2018 година; да плати законска казнена камата на регрес за годишен одмор за 2017 година пресметана на износ од 23.165,00 денари, во висина на референтната стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од полугодие то кое му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени, сметано од 01.07.2018 година до 13.07.2018 година, да плати законска казнена камата на новогодишен надоместок за 2015 година пресметана на износ од 13.224,00 денари, во висина на референтната стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од полугодие то кое му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени, сметано од 01.01.2016 година до 13.07.2018 година, да плати законска казнена камата на новогодишен надоместок за 2016 година пресметана на износ од 13.389,00 денари, во висина на референтната стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од полугодие то кое му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени, сметано од 01.01.2017 година до 13.07.2018 година и да плати законска казнена камата на новогодишен надоместок за 2017 година пресметана на износ од 13.899,00 денари, во висина на референтната стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од полугодие то кое му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени, сметано од 01.01.2018 година до 13.07.2018 година **СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНО.**

СЕ ЗАДОЛЖУВА тужениот да на тужителот му ги надомести трошоците на постапката во износ од 57.736,00 денари во рок од 8 дена по прием на пресудата.

Поголемото барање за трошоци на постапката од досудените 57.736,00 денари до предјавените 96.086,00 денари **СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНО.**

Образложение

Тужителот и неговиот полномошник, во поднесената тужба против тужениот, како работодавач, наведоа дека, тужителот е во редовен работен однос на неопределено време кај тужениот ЈП П.К.. Согласно Законот за работни односи, работниот однос се уредува со овој и со друг закон, колективен договор и договорот за вработување. Според чл.12 од Законот, при склучувањето и престанувањето на договорот за вработување и во времетраењето на работниот однос, работодавачот и работникот се должни да ги почитуваат одредбите на овој и други закони, меѓународните договори што ја обврзуваат РМ и другите прописи, колективните договори и актите на работодавачот. Според чл.206 од

ЗРО, правните норми содржани во колективниот договор се применуваат непосредно и се задолжителни за сите лица на кои, во согласност со одредбите на овој закон, се применува колективниот договор. Според чл.66 од Колективниот договор за комуналните дејности на РМ работникот има право на надоместок на трошоци поврзани со работата и тоа за јубилејни награди и надоместок за годишен одмор и новогодишен надоместок. Според чл.80 од истиот колективен договор, за деновите поминати на годишен одмор работникот добива регрес за годишен одмор во висина до една просечно исплатена нето плата во стопанството на РМ во последните три месеци. Работникот има право на новогодишен надоместок во висина од најмалку 60% од просечно исплатената нето плата во стопанството на РМ во последните три месеци. Висината на штетата која тужителот ја претрпел со кршењето на правата од работниот однос од страна на неговиот работодавач изнесува 129.435,00 денари кое нешто е утврдено од страна на вешто лице Ж.К. дипломиран економист. Тужениот има постапено спротивно на одредбите од ЗРО и Колективните договори и со кршењето на овие одредби му причинил штета на тужителот која е должен да му ја надомести според општите правила за надомест на штета, во висина која што е утврдена од страна на вештото лице Ж. К. од С.

Предложи да се усвои тужбеното барање како е поставено во петитумот на тужбата.

Докази предложи.

Трошоци побара.

На рочиште за главна расправа полномошникот на тужителот остана во целост при наводите во тужбата и тужбеното барање како и наведеното во поднесокот од 19.12.2018 година. Видно од вештиот Наод и мислење направена била пресметка кој е износот кој што тужениот е должен да го плати на тужителот а имајќи ги во предвид одредбите од Колективниот договор за комуналните дејности и тоа чл.66 од истиот. Во изнесеното во одговорот на тужба по однос на наведеното дека тужениот не бил во состојба да му исплати на тужителот, смета дека истите се неосновани па во врска со чл.12 ст.2 од ЗРО според кој со договор за вработување или КД не можат да се определат помали права од правата утврдени со закон и истите како такви се сметаат за ништовни, бидејќи таквите права со договорот или со акти на работодавачот не можат да се одземат или ограничат. Предложи судот да го уважи тужбеното барање во целост како што е поставено. Во однос на наводи во одговорот на тужбата дека за тужениот не важи Колективниот договор за комунални дејности туку Општиот Колективен договор за јавниот сектор, смета дека истите се неосновани бидејќи истиот носел одлуки за своето работење по Колективниот договор за комунални дејности, вработените кај тужениот се членови на СУТКОЗ и годините за кои што се бара, никој од вработените тужители, немале таков договор за вработување, како што наведува тужениот во одговорот на тужба. Со оглед на фактот да е исплатено 9.500,00 денари на име регрес за 2014 година, полномошникот на тужителот изврши прецизирање на износот за 2014 година, па побара износ од 11.903,00 денари.

Во својот завршен збор полномошникот на тужителот побара судот да го усвои прецизираното тужбено барање бидејќи од сите докази изведени во текот на постапката јасно произлегла основаноста на тужбеното барање имајќи го

предвид фактот да тужениот е комунално претпријатие кое своите одлуки ги носи врз основа на КД за комунални дејности, истото плаќа членарина во грандскиот синдикат С. па оттука произлегуваат и обврските на своите вработени да им ги плаќа надоместоците определени во рамките на колективен договор.

Во својот завршен збор даден на расправа во повторената постапка, полномошникот на тужителот предложи судот да го усвои во целост тужбеното барање како е поставено, а при носење на својата одлука да го цени Решението на Апелационен суд со кое предметот е вратен на повторно судење.

Тужениот во писмениот одговор на тужбата го оспори тужбеното барање во целост. За 2014 година на тужителот му бил исплатен регрес за годишен одмор во износ од 9.500,00 денари врз основа на Одлука од Управен одбор на ЈП П. К. бр.02-590/19 од 19.12.2014 година. Колективен договор за комуналните дејности врз основа на кој се бара остварување на прво на регрес за годишен одмор и новогодишен надоместок не е обврзувачки за тужениот и истиот бил обврзан да постапува согласно Општ колективен договор за јавниот сектор на РМ согласно чл.30 од Законот за изменување и дополнување на ЗРО (Сл.весник на РМ бр.130/09) кој е во сила од 05.11.2009 година. Општиот колективен договор за јавниот сектор на РМ (Сл.весник на РМ бр.10/08 и бр.88/08) не предвидува право на регрес за годишен одмор ниту новогодишен додаток кај надоместување на трошоци поврзани со работа (чл.21) ниту во било кој член. За вработените во јавниот сектор право на регрес за годишен одмор во поглед на висината и можноста за исплата е пропишан со Законот за исплата на платите во РМ (Сл.весник на РМ бр.26/13 пречистен текст бр.170?13 Измена, бр.139 Измена бр.147 Измена и дополна). Согласно на чл.9 ст.1 од истиот закон, Работодавачот може да врши исплата на надоместоците и тоа најмногу до 60% за регрес за годишен одмор, што значи исплатата на регрес за годишен одмор е предвидена како можност, но не и како обврска за работодавачот. Тужениот во периодот 2015, 2016 и 2017 година работи со загуба и не е во можност да исплати регрес за годишен одмор поради што Управниот одбор нема донесено одлука за исплата.

Предложи да се одбие тужбеното барање.

Докази предложи.

Трошоци побара.

На рочиште за главна расправа од 27.12.2018 година, полномошникот на тужениот остана кон наводите во одговорот на тужбата со дополние по однос на вредноста на спорот. ЈП П. во 2014 година на тужителот му исплатил регрес од 9.500 денари. Истакна и приговор на застареност. Тужителот не може да се повикува на општиот колективен договор за комунални дејности бидејќи тој договор не е правно важечки за тужениот, затоа што во чл.1 од истиот договор кажува дека се уредуваат и доуредуваат правата и обврските на потписниците на тој договор. Во конкретниот случај тужениот не е потписник на тој договор и не членува во никакво здружение за да би бил обврзувачки за тужениот и тоа согласно на чл.208 од ЗРО каде што е објаснето за кои странки од договорот е обврзувачки. Исто така истакна и приговор на вештачењето кое е приложено како доказ во тужбата бидејќи вештакот дал некакви анализи, и се поставил како орган на толкување на закон, а таквото својство на него не му припаѓа и смета

дека вештачењето паушално е поставено, што значи тужениот единствено како ЈП може а не мора да исплати регрес на вработениот и тоа според Закон за исплата на плати согласно чл.9 кој што кажува дека работодавачот може да изврши исплата на надоместоци и тоа најмногу до 60% регрес за годишен одмор. За тужениот важи општ колективен договор за јавен сектор на РМ кој општ колективен договор за јавниот сектор се однесува за органите на државна власт и други државни органи, органи на единици на локална самоуправа, установите, јавните претпријатија и други правни лица кои вршат дејност од јавен интерес а согласно на чл.204 ст.2 од ЗРО. Исто така согласно на чл.205 од ЗРО. Општ колективен договор за јавниот сектор се применува непосредно и е задолжителен за работодавачот и вработените во јавниот сектор.

На рочиште за главна расправа во повторената постапка, полномошникот на тужениот остана во се како е наведено на минати расправи, писмени поднесоци и одговор на тужба, со дополнение дека до судот има доставено со поднесок Билтен бр.12 од Апелационен суд во С. од кој билтен има извадок-заклучок 1.7 кој соодејствува на заклучоци од работна средба на четири апелациони судови на РМ и В. суд на Р. С.М. одржана на 28.11.2019 година во С. од кој Заклучок со сигурност може да се утврди дека на вработените во јавните претпријатија за комунални дејности не им припаѓа новогодишен надоместок и регрес за годишен одмор согласно на КД за комунална дејност, доколку не се потписници или членови на здружението на работодавач, освен кога остварувањето на право произлегува од КД на ниво на работодавач или општ Колективен договор. Исто така до судот доставува Решение за утврдување на репрезентативност на Синдикат на ниво на гранка под бр.08-383/1 од 10.јануари 2019 година кое решение го има донесено Министерот за .. од кое решение под точка 1 се утврдува репрезентативност на синдикатот на работниците од ... на РМ скратен назив С. на ниво на гранка „снабдување со вода, отстранување на отпадни води, управување со отпад и дејности за санација на околината“. Исто така до судот доставува решение под бр.08-11833/8 од 24.10.2018 година со кое решение се утврдува репрезентативност на С.на с. на М.на ниво на јавен сектор заради учество во колективно договарање на јавен сектор. Следствено на тоа истакнувам приговор за немање на активна легитимација а во исто време и за немање на пасивна легитимација од причини што немањето на активна легитимација произлегува од тоа што товар на докажување е на тужителот како општ познат факт видно од погоре цитираното решение со кое се утврдува репрезентативност на синдикатот С. на ниво на гранка каде што е утврдено како претходно кажано и тоа за период од три години од репрезентативност на С. не се опфатен пазари и пазариште. Немањето на пасивна легитимација произлегува од тоа што од ниту еден доказ не се докажа дека тужениот е член на Здружение на работодавачи кои го имаат склучено Колективниот договор за комунални дејности ниту пак е потписник на таков договор. Од погоре наведените причини предлага сослушување на сведоци и тоа директорот И.С.како застапникот закон и претставник на тужениот Д. С. Ј. дипл.правник вработена кај тужениот.

Во завршен збор полномошникот на тужениот предложи тужбеното барање да биде одбиено како неосновано од претходно наведени причини и на минати расправи. Трошоци бара по АТ и тоа претходно побарани трошоци и за состав на приговор против дополнение на Наод и мислење во износ од 9.100,00

денари и за две застапувања по АТ во износ од по 10.920,00 денари.

Судот на одржаната расправа ги изведе предложените докази и тоа: потврда бр.03-254 од 04.06.2018 година, економско финансиско вештачење на вешто лице Ж. К. од јули 2018 година, картица за плата, извод бр.247, Одлука за регрес за годишен одмор бр.02-590/19 од 19.12.2014 година, финансиски резултати за ЈП П. К. за период јануари -декември 2015 година, финансиски резултати за работа на ЈП П. К. за период јануари-декември 2016 година, финансиски резултати за работа на ЈП П. К. за период јануари-декември 2017 година, Дополнување на економско финансиско вештачење на вешто лице Ж. К. доставено во судот на 14.09.2020 година, Исправка на дополнувањето на економско финансиско вештачење на вешто лице Ж.К. доставено до судот на 29.10.2020 година, па согласно на член 7 и 8 од ЗПП, притоа имајќи ги во предвид и напатствијата на Апелационен суд С.дадени во решение РОЖ.бр...од 11.06.2020 година, ја утврди следната фактичка состојба:

Тужителот Ф.Б. од е во редовен работен однос на неопределено време кај тужениот Јавно претпријатие П. К. и ги извршува своите работи и работни задачи, согласно договорот за вработување и другите прописи во однос на работните односи.

Тужителот ги користел правата од работен однос и ги исполнувал обврските, согласно актот за систематизација и опис на работните места, па така тужениот како работодавач му овозможил користење на годишен одмор во 2014, 2015, 2016 и 2017 година. Тужениот во 2014 година донел Одлука за регрес за годишен одмор бр.02-590/19 од 19.12.2014 година со која на вработените кај тужениот им се определува исплата на регрес за годишен одмор за 2014 година во износ од 9.500,00 денари и во истата одлука во образложението е наведено се донесува врз основа на општ колективен договор за стопанството а во согласност со финансиските можности на Јавното претпријатие да се исплати износот од 9.500,00 денари.

Согласно на економско финансиско вештачење на вешто лице Ж. К. од јули 2018 година, Дополнување на Економско финансиско вештачење на вешто лице Ж. К. од септември 2020 година и Исправка на дополнувањето на економско финансиско вештачење на вешто лице Ж. К. од октомври 2020 година, тужениот не му исплатил на тужителот на име регрес за годишен одмор за 2014 година износ од 11.803,00 денари, на име регрес за годишен одмор за 2015 година износ од 22.040,00 денари, на име регрес за годишен одмор за 2016 година износ од 22.315,00 денари и на име регрес за годишен одмор за 2017 година износ од 23.165,00 денари, а не му исплатил ниту новогодишен надоместок за 2015 година во износ од 13.224,00 денари, новогодишен надоместок за 2016 година во износ од 13.389,00 денари и новогодишен надоместок за 2017 година во износ од 13.899,00 денари

Горната фактичка состојба судот ја утврди од изведените докази во текот на постапката кои докази беа предложени и доставени од странките па така:

Од потврда бр.03-254 од 04.06.2018 година, судот утврди дека тужителот е во работен однос кај тужениот од 03.04.2006 година па наваму.

Од економско финансиско вештачење на вешто лице Ж.К. од јули 2018 година, Дополнување на Економско финансиско вештачење на вешто лице Ж. К. од септември 2020 година и Исправка на дополнувањето на економско финансиско вештачење на вешто лице Ж. К. од октомври 2020 година, судот утврди дека тужениот не му исплатил на тужителот на име регрес за годишен одмор за 2014 година износ од 11.803,00 денари, на име регрес за годишен одмор за 2015 година износ од 22.040,00 денари, на име регрес за годишен одмор за 2016 година износ од 22.315,00 денари и на име регрес за годишен одмор за 2017 година износ од 23.165,00 денари, а не му исплатил ниту новогодишен надоместок за 2015 година во износ од 13.224,00 денари, новогодишен надоместок за 2016 година во износ од 13.389,00 денари и новогодишен надоместок за 2017 година во износ од 13.899,00 денари.

Од картица за плата, судот утврди дека на тужителот на име К-15, односно регрес за годишен одмор за 2014 година тужениот му има исплатено 9.500,00 денари кое нешто се потврдува и со извод бр.247.

Од Одлука за регрес за годишен одмор бр.02-590/19 од 19.12.2014 година, судот утврди дека на вработените кај тужениот им се определува исплата на регрес за годишен одмор за 2014 година во износ од 9.500,00 денари и во истата одлука во образложението е наведено се донесува врз основа на општ колективен договор за стопанството а во согласност со финансиските можности на Јавното претпријатие да се исплати износот од 9.500,00 денари.

Од финансиски резултати за ЈП П.. К. за период јануари -декември 2015 година, финансиски резултати за работа на ЈП П. К. за период јануари-декември 2016 година, финансиски резултати за работа на ЈП П. К. за период јануари-декември 2017 година, судот утврди дека тужениот работи со загуба.

При една вака утврдена фактичка состојба судот одлучи како во изреката на пресудата од следните причини:

Согласно чл.12 ст.2 од ЗРО „Со договорот за вработување, односно со колективниот договор не може да се определат помали права од правата утврдени со закон, а ако содржат такви одредби, се сметаат за ништовни и се применуваат соодветни одредби од закон“, а согласно на ст.3 „Со договорот за вработување, односно со Колективен договор може да се одредат правата кои за работниците се поповолни отколку што ги определува овој закон“ а согласно ст.4 од истиот член „Правата од работен однос утврдени со Уставот, Закон и Колективен договор не можат да се одземаат или ограничат со акти и дејствија на работодавачот“.

Согласно на чл.13 ст.1 од ЗРО „ Со потпишување на договорот за вработување се заснова работен однос помеѓу работникот и работодавачот“ а во понатамошните одредби од истиот член предвидени се норми што треба да содржи договорот и кои права и обврски ќе ги имаат договорните страни меѓу што спаѓа и утврдувањето на платата и други надоместоци кои произлегуваат од заснован работен однос помеѓу работник и работодавач се определени согласно Закон, Колективен договор и Договор за вработување.

Согласно на чл.204 ст.2 од ЗРО „ Општиот Колективен договор за јавниот сектор се однесува на органите на државната власт и други државни органи, органите на единиците за локалната самоуправа, установите, јавните претпријатија, заводите, агенциите, фондовите и други правни лица кои вршат дејност од јавен интерес“.

Согласно на чл.205 ст.2 од ЗРО „Општиот колективен договор за јавниот сектор се применува непосредно и е задолжителен за работодавачите и вработените во јавниот сектор“, додека во ст.3 од истиот член е предвидено дека „Колективниот договор на ниво на гранка односно оддел, согласно со Националната класификација на дејности се применува непосредно и е задолжителен за сите работодавачи кои се членови на здружението на работодавачите потписници на колективниот договор или кои дополнително му пристапиле на здружението“.

Согласно на чл.5 ст.1 алинеја 13 од Законот за комуналните дејности, помеѓу другите, како комунална дејност се предвидени и „отворени и затворени пазари на големо и мало, под што се подразбира изградба, одржување на објектите и просторот на истите“.

Согласно на чл.3 од Колективен договор за комуналните дејности на Р.М.,Овој Договор важи за сите работници и работодавачи од областа на комуналните дејности според Националната класификација на дејности во Р. М..

Во чл.66 од Колективен договор за комуналните дејности на Р. М.таксативно се набројани надоместоците на трошоци поврзани со работата, кои им следуваат на работниците, меѓу кои спаѓаат и надоместокот за годишен одмор и новогодишен надоместок, наведени во т.12 од истиот член..

Согласно на чл.80 ст.1 од Колективен договор за комуналните дејности на Р. М.За деновите поминати на годишен одмор работникот добива регрес за годишен одмор во висина на една просечно исплатена нето плата во стопанството во последните три месеци, а во ст.2 од истиот член е предвидено дека „Работникот има право на новогодишен надоместок во висина од најмалку 60% од просечно исплатената нето плата во стопанството во РМ во последните три месеци“.

Согласно на чл.160 од Колективен договор за комуналните дејности на Р. М. „Овој Договор се склучува за време од пет години од денот на потпишувањето, со можност за продолжување, со писмена согласност на страните на договорот најдоцна 30 дена пред истекот на важноста на овој Договор. По истекот на рокот за кој е склучен овој договор неговите одредби ќе се применуваат и понатаму се до склучување на нов Колективен договор“.

Согласно чл.9 ст.1 од Законот за исплата на платите во РМ „Работодавачот може да врши исплата на надоместоците и тоа најмногу до 60% за регрес за годишен одмор и двократен износ за отпремнина при заминување на работникот во пензија “ а согласно ст.2 од истиот член „ Надоместоците од ст.1 на овој член се пресметуваат врз основа на просечна месечна нето плата по

работник во републиката објавена до денот на исплатата“

Во поглед на камата што треба да се пресмета на утврдените износи од усвоеното тужбено барање, судот одлучи согласно чл. 266 од ЗОО па го задолжи тужениот на утврдените износи да плати законска казнена камата во висина на референтна стапка на Н. Б.на РМ што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодieto што му претходело на тековното полугодие зголемено за осум процентни поени од ден на поднесување на тужба 13.07.2018 година согласно Законот за облигациони односи, а од 03.04.2020 година до 30.06.2020 година согласно Уредбата со законска сила за изменување на Уредбата со законска сила примена на Законот за облигационите односи за време на вонредна состојба со каматна стапка во висина на референтна стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од претходниот месец зголемена за четири процентни поени, а од 01.07.2020 година до конечна исплата со каматна стапка во висина на референтна стапка на НБ на РСМ што важела на последниот ден од полугодieto што му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени во рок од 8 дена по прием на пресудата.

Врз основа на сите претходно цитирани законски одредби, а притоа имајќи ги во предвид напатствијата на повисокиот суд, дадени во решение РОЖ.бр... од 11.06.2020 година, дека Колективниот договор за комуналните дејности на Р. М. се уште важи и после утврдениот рок во чл.160 од истиот, како и тоа дека истиот се однесува на тужениот, бидејќи во чл.3 е пропишано дека истиот важи за сите работници и работодавачи од областа на комунално станбените дејности според Националната класификација на дејности на Р. М., како и тоа дека во истиот се предвидени правото на регрес за годишен одмор и правото на новогодишен надоместок, неспорно произлезе дека за тужениот важи и се променува Колективниот договор за комунални дејности на Р. М., па следувае да судот го усвои тужбеното барање за исплата на регрес за годишен одмор и новогодишен надоместок за 2015, 2016 и 2017 година, со законска казнена камата сметано од ден на поднесување на тужба-13.07.2018 година до исплата, како права предвидени во чл.66 и чл.80 од Колективниот договор за комунални дејности на Р.М.

Тоа што тужениот на ниво на работодавач нема донесено колективен договор не значи дека тужителот како работник го губи правото на регрес за годишен одмор, како и за новогодишен надоместок, ниту пак значи дека за тужениот непосредно ќе се применува Општиот Колективен договор за јавниот сектор на РМ, во состојба кога согласно чл.3 од Колективниот договор за комунални дејности на Р.М., истиот важи за сите работници и работодавачи од областа на комунално станбените дејности според Националната класификација на дејности на Р. М.а неспорен факт е дека, тужениот е вршител на комунална дејност, согласно на чл.5 од Законот за комуналните дејности.

Судот ги ценеше наводите на тужениот дека КД за комунални дејности не важи за тужениот, а треба да важи Општиот колективен договор за јавниот сектор на Р.М., како и тоа дека тужениот не е член на Здружение на работодавачи за комунални дејности, но истите ги утврди како неосновани,

имајќи ја во предвид одредбата од чл.5 од Законот за комунални дејности, каде „отворените и затворените пазари на големо и мало, под што се подразбира изградба, одржување на објектите и просторот на истите“ се утврдени како комунална дејност, а особено имајќи ги во предвид напатствијата на повисокиот суд, дека Колективниот договор за комуналните дејности се уште важи, како и тоа дека согласно на чл.3 од истиот, овој КД важи за сите работници и работодавачи од областа на комунално станбените дејности според Националната класификација на дејности во Р.М.

Судот ги ценеше и приговорите на тужениот за немање активна легитимација на страна на тужителот и немање на пасивна легитимација на страна на тужениот, но истите ги утврди како неосновани. Активната легитимација на тужителот за судот е неспорна од причина што тужителот е во работен однос со тужениот, а предмет на тужбеното барање се парични побарувања кои произлегуваат од тој работен однос, а тужениот е пасивно легитимиран како работодавец на тужителот, за кој важи и се применува КД за комунални дејности, бидејќи тужениот извршува комунални дејности во смисла на одредбите од Законот за комунални дејности.

Врз основа на сето изнесено за судот неспорно се утврди дека тужбеното барање на тужителот за регрес за годишен одмор и за новогодишен надоместок за 2015, 2016 и 2017 година е основано, па следувахе да судот го задолжи тужениот да му ги надомести на тужителот овие надоместоци, со законска казнена камата сметано од ден на поднесување на тужбата-13.07.2018 година до исплата.

Судот делумно го одби тужбеното барање на тужителот за исплата на законска казнена камата на досудените износи на име регрес за годишен одмор и новогодишен надоместок за 2015, 2016 и 2017 година, и тоа исплата на ЗКК на регрес за годишен одмор за 2015 година пресметана на износ од 22.040,00 денари, за период од 01.07.2016 година до 13.07.2018 година; исплата на ЗКК на регрес за годишен одмор за 2016 година пресметана на износ од 22.315,00 денари, за период од 01.07.2017 година до 13.07.2018 година; исплата на ЗКК на регрес за годишен одмор за 2017 година пресметана на износ од 23.165,00 денари, за период од 01.07.2018 година до 13.07.2018 година, исплата на ЗКК на новогодишен надоместок за 2015 година пресметана на износ од 13.224,00 денари, за период од 01.01.2016 година до 13.07.2018 година, исплата на ЗКК на новогодишен надоместок за 2016 година пресметана на износ од 13.389,00 денари, за период од 01.01.2017 година до 13.07.2018 година и исплата на ЗКК на новогодишен надоместок за 2017 година пресметана на износ од 13.899,00 денари, за период од 01.01.2018 година до 13.07.2018 година, од причина што согласно на чл.266 од ЗОО „Должникот кој ќе задоцни со исполнување на парична обврска покрај главнината долгува и казнена камата утврдена со закон, односно со договор“, па во конкретниот случај тужениот паднал во задоцнување во моментот на доставување на тужбата на тужителот до судот од кога се смета дека тужениот знаел за исполнување на својата парична обврска.

Судот го одби тужбеното барање за исплата на регрес за годишен одмор за 2014 година во износ од 11.903,00 денари, од причина што тужениот истакна приговор на застареност, а имајќи во предвид дека од стасаноста на ваквото

побарување 31.03.2015 година кога Државниот Завод за ..ја објавува просечната плата во РСМ до доставување на тужбата во судот на 13.07.2018 година има поминато повеќе од три години, колку што изнесува рокот на застареност на паричните побарувања од работен однос согласно на чл.115 од ЗРО, па од тие причини во овој дел тужбеното барање на тужителот е неосновано и како такво судот го одби, а врз основа на истакнатиот приговор за застареност од страна на тужениот.

Во однос на трошоците на постапката судот одлучи согласно чл.148 ст.1 од ЗПП „, странката која во целост ќе ја загуби парницата должна е на спротивната странка и нејзиниот замешувач да им ги надомести трошоците.

Согласно чл.148 ст.1 од ЗПП, странката која во целост ќе ја изгуби парницата, е должна на спротивната страна и на нејзинот замешувач, да им ги надомести трошоците. Со оглед дека, во конкретниот случај тужениот ја загуби парницата, а тужителот побара надомест на трошоците на постапката, судот одлучи и го задолжи тужениот да на тужителот му ги плати трошоците сторени во текот на постапката, а согласно вредноста на усвоениот дел од тужбено барање и чл.8 т.2 алинеја 4 од АТ и тоа во износ од 57.736,00 денари, од кои за за состав на тужба со 30% паушал и 18% ДДВ износ од 7.670,00 денари, за такса за тужба износ од 2.588,00 денари, за такса за одлука износ од 2.588,00 денари, за состав на жалба износ од 13.806,00 денари, за такса за жалба износ од 5.176,00 денари, за застапување на две рочишта и тоа на ден 27.12.2018 година и 12.11.2020 година со 30% паушал, 20 % саатнина и 18% ДДВ износ од по 9.204,00 денари или вкупно за две рочишта износ од 18.408,00 денари, за вештачење износ од 5.000,00 денари и за дополнување на вештачење износ од 2.500,00 денари.

Поголемото барање за трошоци на постапката од досудените 57.736,00 денари до предјавените 96.086,00 денари судот го одби како неосновано и тоа за: состав на поднесок од 19.12.2018 година и поднесок од 12.09.2020, со 30% паушал и 18% ДДВ, износ од по 7.670,00 денари, затоа што не се работи за нужни парнични дејствија, со оглед дека наводите од овие поднесоци можеле да бидат дадени непосредно на расправа пред судот, за состав на трошковник со 30% паушал и 18% ДДВ износ од 1.534,00 денари, со оглед дека трошоците можеле да бидат истакнати непосредно на расправа пред судот, за состав на полномошно со 30% паушал и 18% ДДВ износ од 1.534,00 денари, со оглед дека овој трошок не е предвиден во АТ, за разликата помеѓу досудените 13.806,00 денари за состав на жалба и предјавените 15.340,00 денари по овој основ, имајќи ја во предвид АТ, согласно на која за состав на редовен правен лек наградата изнесува колку за застапување зголемена за 50%, па со оглед дека во конкретниот случај наградата за застапување со 30% паушал, 20% саатнина и 18% ДДВ изнесува 9.204,00 денари плус половина од овој износ се добива износот од 13.806,00 денари, кој износ е досуден по овој основ и за застапување на рочиште од 08.10.2020 година со 30% паушал, 20 % саатнина и 18% ДДВ износ од 9.204,00 денари, од причина што ова рочиште не е одржано, истото е одложено не по вина на тужениот.

Основен суд Куманово на ден 19.11.2020 година

С у д и ј а
Мирослав Георгиевски,с.р.

ПОУКА: Против оваа пресуда дозволена е жалба,
во рок од 8 дена по прием на истата, преку овој
суд, до Апелационен суд Скопје

Доставна наредба: Да се достави до:
-пол. на тужител, адвокат П.С. од С.
-пол. на тужениот, адвокат Д. П. од К.

ДНО 2 пресуди 30.11.2020 година.